

אחות אחיות

השבוע התקיים בארץ 'שבוע האחות הבינלאומי' ובבית החולים ברזילי הפכו שבוע זה להפנינג אמיתי, שהמנצחת עליו הייתה לימור שיימן, האחות הראשית של בית החולים. בשיחה עם שיימן, שמענו על הקשר שלה לבית החולים החל מיום לידתה ועד היום ועל המסירות למקצוע: "אחות, זה המקצוע שיש בו את הגיוון הרב ביותר וזו זכות לעבוד בו", אמרה האישה שהפכה את עבודת האחות לדרך חיים

מאת: קרן אור אזולאי

**לפני כמה שנים, קיבל תפקיד
האחות משמעות כפולה אצל לימור,
כשסעדה את אחותה שנפטרה
ממחלת הסרטן. "היא ביקשה למות
בבית וכיבדתי את בקשתה. היא
נפטרה לאחר ייסורים רבים בגיל 45"**

לימור בתחילת הדרך

לימור שיימן, (58), נשואה לחזוי, אם לשתי בנות וסבתא לשני נכדים. לימור הייתה בין התינוקות הראשונים שנולדו בבית החולים ברזילי בשנות השישים. הוריה הגיעו להתגורר באשקלון ממרכז הארץ, משום שאביה פתח את תחנת המשטרה הראשונה באשקלון, ומאז ועד היום, היא ושלוש אחיותיה ובנותיה מתגוררות בעיר ומרגישות מאוד מחוברות אליה. בתום לימודי התיכון אותם סיימה בהצטיינות בבית ספר 'תגר' באשקלון, התקבלה לימור ללימודי רפואה, אך וויתרה עליהם לטובת שירות צבאי משמעותי. היא הוצבה ביחידת מודיעין ושירתה בשארם (אל-שיח'), ולאחר מכן עברה לקריה ושם סיימה את שירותה הצבאי.

לימור עם בוגרות קורס אחיות

שהייתה בשבוע שעבר, מי שהשתלט על הלחץ היו אלו האחיות, בעיקר בחדר מיון, שידעו לתת את הטיפול הרפואי הראשוני ולשחרר המון לחץ, כמו למשל הפנייה לצילום. בעבר, היו מחכים לרופא שישלח לצילום, היום, האחיות יכולה בעצמה לתת הפניה לצילום וזה משהו שלא היה. הן תפקדו היטב והקלו על העומס של הרופאים.

לימור מעצימה את תפקיד האחיות ומדגישה כי היא חלק בלתי נפרד מן הטיפול הרפואי. היא מחדדת, כי כיום לא מדובר רק ברופא מטפל, אלא בצוות טיפולי שמטפל בחולה. "האחיות רואות את המטופל במהלך כל האשפוז באופן רציף", היא אומרת. "הן יכולות גם לזהות אם יש איתו בעיה ולקבל החלטה באותו רגע. הרופא נותן את האבחנה הרפואית והאחיות את הטיפול, לכן חשוב כל כך שהאחיות יגלו מסירות נפש, הכלה וסבלנות, משום שרק כך ניתן לתת את הטיפול הטוב ביותר. כשהאחות חסרת סבלנות, זה פוגע באיכות הטיפול של החולה".

את לא חושבת שהמסירות שלך באה על חשבון המשפחה?

בהחלט שזה בא על חשבונה ואת אפילו נוגעת בנקודה רגישה. הבנות שלי אומרות לי את זה כל הזמן, אך למולי, היה מאחוריי גבר תומך. העזרה שלו סייעה לי לצמוח ולגדול בתפקיד, למרות שלא תמיד הוא אהב את זה. אני זוכרת שיום אחד הילדה הגדולה שלי הייתה חולה, ולי הייתה הדרכה

תובעני מידי לאימהות?

אני דווקא חושבת שהמקצוע נוח לאמהות. הן יכולות לקבוע לעבוד חצי משרה ולעבוד בלילות, כך שבבוקרים הן עם הילדים וחוסכות מטפלת ומרוויחות יפה מאוד. אמנם אני בשנותיי הראשונות לא עבדתי לילות ושבתות כי הייתי בהדרכה, אך מאוד אהבתי גם את התפקיד כאחות חדר מיון ואחות ראשית. זה משהו שמשנתנה כל הזמן, פעם את עובדת עם תינוקות, פעם עם מבוגרים, פעם עם חולים כאלה ופעם בחדר ניתוח. זה מגוון.

לימור עברה כמעט את כל המסלולים שאחות יכולה לעבור בתוך בית החולים. היא עבדה שנתיים כאחות חדר מיון, עבדה כאחות ראשית בכירורגיה, עבדה כאחות כללית האחראית על כל האחיות במשמרת, וכעת היא בעבודה מנהלית, שניתן לכנותה עבודה פקידותית. היא פשטה את החלוק ועסוקה יותר בהכשרה ובפגישות ולא בשטח. "השטח מאוד חסר לי", מספרת לימור ומוסיפה, "העבודה מול אנשים, היא משהו שלא ניתן להסביר במילים. הסיפוק שאתה מקבל לאחר טיפול במישהו, זה משהו מיוחד".

אבל בכל זאת, האחיות עושות את העבודה השחורה של הרופאים, לא?

ממש לא מסכימה עם זה. היום, לאחיות ישנן סמכויות רבות. הן אחראיות לקבל החלטה בנושאים מסוימים לגבי מטופל, יש להן אישור לתת תרופות מסוימות ואני יכולה לומר לך, שבהסלמה האחרונה

כשהשתחררה מהצבא, נתקלה במקרה במודעה ללימודי סיעוד בבית חולים וולפסון בחולון. המודעה משכה אותה מאוד, היא נרשמה ואף התקבלה. היא הכירה את בן זוגה חזי שיימן שגם הוא אשקלוני, והבינה כי היא לא רוצה לעזוב את העיר. היא הגיעה לבית הספר לאחיות בבית החולים ברזילי וביקשה להירשם. "אני לא אשכח את זה עד היום", מספרת לימור. "לאחר שמנהלת ביה"ס אמרה לי שאני לא יכולה להירשם כי ההרשמה נסגרה והיא לא יכולה להרחיב את הקירות עבורי, יצאתי ונכנסתי שוב ואמרת לי: 'תשמעי, כדאי לך לקבל אותי, אני תלמידה טובה', ויצאתי. אמרתי למזכירה שתהיה איתי בקשר אם יהיה מקום, וכך היה. כשהתחלתי את הסטאג' (התמחות), נולדה בתי הבכורה, ליהיא. לקחתי חופשת לידה של שישה שבועות בלבד וחזרתי ללימודים. בעלי והמטפלת נשאו בנטל. מיד עם סיום ביה"ס לאחיות, עברתי להוראה בבית הספר. כשהייתי סטאז'רית, כיוונו אותי להדרכה. אחרי ביה"ס הייתי אחת כללית (מנהלת את ביה"ח במשמרות), אח"כ הייתי אחות אחראית במחלקה האורתופדית. חזרתי לבית ספר לאחיות לעוד שנתיים, אח"כ עבדתי במיון, הייתי אחות אחראית בכירורגיה, אחות אחראית בחדר ניתוח, הייתי בהנהלת הסיעוד ובפיקוח ומשנת 2012 אני אחות ראשית. המקצוע שלי מאפשר גיוון ושינויים, ומכל שינוי צמחתי, התפתחתי ופיתחתי".

את לא חושבת שהמקצוע הזה הוא

לאחיות היום ישנן סמכויות רבות. הן אחראיות לקבל החלטה בנושאים מסוימים לגבי מטופל ויש להן אישור לתת תרופות מסוימות. אני יכולה לומר לך, שבהסלמה האחרונה שהייתה בשבוע שעבר, מי שהשתלט על הלחץ היו אלו האחיות

למחרת עם סטודנטית שהייתי צריכה ללמד אותה חלוקת תרופות ולא יכולתי להעדר. בעלי לא הסכים בשום אופן להישאר עם הילדה בבית ונאלצתי לקום מוקדם להתארגן ולברוח לו. הגעתי לעבודה בשעה שש כשהמשמרת מתחילה בשבע. בזמן ההדרכה, קוראת לי האחות הראשית ואומרת לי 'לימור בואי רגע'. לא הבנתי מה היא רוצה. הגעתי, ופתאום אני רואה במסדרון את הילדה שלי עם מעיל ומימייה. הוא פשוט השאיר אותה שם והלך. בכיתי וצחקתי גם יחד. אך באמת, אין לי אלא לשבח אותו. הוא נתן את העורף כשהייתי בחזית.

בתור אחות את בטח חווה לא מעט אירועים טראומטיים. איזה אירועים נותרו חקוקים בזיכרוןך?

היו שניים. אחד, כשהייתי אחות תדר מיון במבצע 'צוק איתן', הגיע אלינו הרוג שלא היה יותר מידי מה לעשות איתו. זה היה ביום שישי, זמן קצר לפני כניסת השבת. אני רק זוכרת שכשהגיעה המשפחה שלו, נכנסנו איתם לחדר ולא היה יותר מידי מה לומר. זה רק להביע אמפתיה, להודהות עם הכאב ולחבק. זה משהו שנחרט בך זמן רב אחרי. מקרה נוסף שאני זוכרת: כאשר הייתי אחות ראשית בכירורגיה, הגיע אלינו נער בן 17 עם חשד לאפנדיציט (דלקת בתוספתן). הייתה לנו עוד מיטה אחת צמודה לקיר ושמנו אותו שם. אחת האחיות שהייתה שם כשהוא הגיע, קראה לי בכדי לומר שלדעתה הוא לא נראה טוב, כי הוא היה לבן וחייוור. לקחתי לו מדדים שנראו בעיניי נמוכים, והדופק היה נראה מהיר פתאום. רצתי והבאתי את הרופא האחראי. לפתע החולה התחיל להתכווץ, לקחתי את מסכת החמצן בזריזות ושמת על פניו. רצתי לחדר ניתוח והוצאתי משם רופא, אך תוך שניות מצבו הדרדר. התקשרתי לחדר ניתוח והודעתי שאני מביאה דחוף נער בסיכון. ד"ר יופה שמע אותי כשבדיק יצא מניתוח, הוא שטף את הידיים ונכנס שוב. במהלך הניתוח זיהינו כי הוא סובל ממום נדיר שגורם לסרעפת שלו לקרוס במהירות ללא הודעה מוקדמת, ומי שסובל מהמום הזה בדרך כלל לא מאריך חיים וזה שהוא בכלל הגיע חי לחדר הניתוח, זה נס. אני זוכרת שד"ר יופה אמר לנו בתום האירוע, כי מה שעשינו איתו עד חדר הניתוח זה משהו נדיר, אך לצערי, לא הצלחנו להציל אותו כי באמת לא היה סיכוי, וזהו מקרה נוסף שמלווה איתי".

העובדה שלא אחיותייך ולא בנותייך הלכו למקצוע הזה, אומרת משהו על התובענות הקיימת בו, לא?

אולי, אבל לא נראה לי, הן פשוט בחרו תחום אחר. אימא שלי הייתה בחינוך, אבא שלי במשטרה, וכל אחת הלכה לכיוון אחר. בת אחת שלי לומדת וטרינריה והבת הצעירה, הלכה בעקבות אביה לביטוח. אני באמת מאמינה שמקצוע האחיות הוא משהו שאתה יכול לעשות בו כמה דברים.

לימור ובן זוגה חזי

לימור מקבלת הערכה בשבוע האחיות מאגודת נר דוד אבי

פרופ' חזי לוי על לימור: "ניתן לתאר אותה במשפט אחד: 'אם החמלה והמקצועיות'. כשאומרים אחות, מתכוונים ללימור, אחות רחמנייה עם לב ונשמה ומורה משכמה ומעלה"

גדל כמעט פי שניים, גם מבחינת אנשי צוות. יש כאן 900 אחיות. זה משהו מטורף. המקום הזה הוא כמו משפחה. אני אומרת תמיד, אני נולדתי כאן ואמות כאן.

חזי לוי הוסיף ואמר על לימור: "ניתן לתאר אותה במשפט אחד: 'אם החמלה והמקצועיות'. כשאומרים אחות, מתכוונים ללימור, אחות רחמנייה עם לב ונשמה ומורה משכמה ומעלה".

אז מה היה כאן בעצם בשבוע האחיות?

ביום ראשון התקיים הפנינג פתיחה עם מקהלת ברזילי, בופה עשיר וברכות של מנהל בית החולים ושלי. את יכולה לראות בסרטון בדף הפייסבוק של בית החולים, איך מנהל בית החולים פרגן לאחיות. זה לא מובן מאליו.

ביום שני הייתה תערוכה של הצגת עבודות ופרויקטים. כמו כן, כל מחלקה הכינה ארוחה חגיגית עם מטעמים שהאחיות הכינו ממעשה ידיהן והמחלקות קושטו בצורת קרנבל מחלקתי.

היום שלישי היה בחסות שמעון לוגסי מ"נר דוד אבי", שכלל מופע של יהודה קיסר שהנעים את היום במוסיקה. היה שייק פירות, ארוחת בוקר חגיגית, צילום מגנטיים וחלוקת שי. כמו כן, התקיים הפנינג מכירות לנשים.

ביום הרביעי התקיים מפגש בירושלים בהשתתפות נציגי אחיות מכל בתי החולים.

ביום חמישי התמנו את 'שבוע האחות' עם הופעת סטנד-אפ של שלום אסייג.

ראיתי את הפנים שלה וידעתי שהיום אני מאבדת את אחותי. נסעתי לעבודה וכשהגעתי לרמזור, הבנתי שיתכן ואני לא אראה אותה יותר. חזרתי חזרה, הייתי איתה וכעבור כמה שעות היא נפטרה. היא הייתה בת 45 וזה היה אובדן גדול. אני יודעת שאני מגזימה עם המחויבות שלי לעבודה, אך עובדה, כשישבת שבעה על אחותי, נאלצתי לא להיות בעבודה שבוע, אך זה משהו בראש שלא ניתן לשנות זאת. גם כעת, כשאני בתפקיד ניהולי בכיר, אני מרגישה אחריות גדולה ואני לא נעדרת. מגיעה מוקדם ויוצאת מאוחר.

את עבדת בעצם רק עם שני מנהלים, עבדת שנים עם ד"ר שרף וכעת עם פרופ' חזי לוי. את מרגישה שינוי בבית החולים?

בהחלט. הכול גדל, השתנה, התעצם. בית החולים שינה פניו. פרופ' חזי לוי עובד כמו מטורף מסביב לשעון. בית החולים

אתה יכול ללכת איתו לאקדמיה ולהיות מרצה, אתה יכול לעבוד בבית חולים, אתה יכול לעבוד בקופת חולים ובעוד תחומים אחרים.

בתור אחות, סעדת גם את אחותך דגנית ז"ל, שנפטרה ממחלת הסרטן, נכון?

כן, זה היה בתקופת מבצע 'עופרת יצוקה'. אחותי התמודדה עם סרטן ריאות שהתפשט בה. בשנה הראשונה היא התמודדה עם זה יפה, אך בשנה השנייה היא הלכה ודעכה וביקשה ממני שלא אאשפו אותה ואתן לה להישאר בבית עד יומה האחרון. זה היה קשה, כי היא סבלה עד היום האחרון. אני המשכתי להגיע לעבודה כרגיל, כי הייתי אחראית חדר ניתוח ולא יכולתי להעדר למרות שהאחות הראשית אז, אמרה לי 'תלכי תהיי עם אחותך'. הייתי הולכת בבוקר, מקלחת אותה, נותנת לה תרופות ומשאירה הנחיות. ביום שהיא נפטרה,